Máriához, hogy segítse meg úramat és távoztassa el a gonosz ördögöt, aki úr szeretne lenni ebben a szép és gazdag házban, amelynek kincseit nem ő szerezte meg."

□ „Ne beszélj így Baldassare," csitította Vetturio úr, „még meghallja ő és nem jön hozzám estebédre. Én nem merem őt korholni, mert békességben akarok vele élni, hiszen hozzám tartozik és egy vagyok vele. Ha gonosz szellem is, érzem nem tudok tőle megszabadulni. Különben is neki joga van az egész házhoz és minden kincseihez, mert voltaképp ő szerezte őket. Én egész életemben jó ember voltam, sajnáltam a szegényeket, megkönyörültem a szerencsétleneken, de ő hajszolt engem, hogy ne hagyjam a jussomat még akkor sem, ha szegény emberek könnye tapad hozzá. Ha ő nincs, örök életemben szegény ember maradtam volna. Oly szívesen adtam oda a magamét másoknak, hogyha ő minduntalan fel nem lépett volna erélyesen, ma már semmim sem lenne. Hidd meg, Baldassare, rablás az élet és akinek nincsen olyan ördöge, mint nekem, szegény marad egész életében. Csak az a mienk, amit másoktól elveszünk."

□ Baldassare felsóhajtott, mert ezt az igazságot már régóta érezte, de soha sem tudta olyan szép szavakba foglalni, mint Vetturio úr.

□ „Igazat kell önnek adnom, úram," mondta a komornyik, „mert mióta csak itt szolgálok, pedig már húsz éve ennek, mindig éreztem, hogy valami nincs itt rendben. Az úr olyan jó, kegyes volt hozzám mindig, hogy nem értettem soha, honnan szorult beléje annyi kapzsiság. Néha képes volt egy garas miatt a bőrömet is lenyúzni, máskor meg oly jó volt hozzám, mint az édes apám. Pénzt sohasem mertem kérni az úrtól, amig más magamféle szolgálónak évről-évre emeli a gazdája a fizetését, az enyímet évről-évre lejjebb szállította. Aztán eszembe jut a kis Marietta esete is. Ez a leány nagyon szerette az úrat és talán még most is hű hozzá, de azért az úr kitette a leghidegebb télben a házából, mert szegény leány néhány tallért félretett a ládájába; kidobta a gyerekével együtt, akit Marietta most is maga nevel Settignanóban. Az úr egy fagarast sem küldött még a szegény nőnek, pedig hát a gyermek — mi tagadás — az úré. A szegény Lorenzo Guerini, aki két évig csinálta itt a bronzdíszítéseket, még ma sem kapott egyetlen fillért sem munkájáért, pedig itt kapta meg a tüdőbajt a lázas munkában, azóta megis vakult és a feleségével együtt Fiesolében koldúl a templom előtt. A világ velem együtt tud az úrnak ezer más ilyen dolgáról és mégis egész Firenzében a legbecsületesebb, a legderekabb embernek ismerik. Nem is lehet az másképp, minthogy az úrban egy ördög lakik, aki ezeket a gonoszságokat műveli és igaza van a világnak, hogy az úr voltaképp jó, nemes, derék, emberszerető ember."

□ Vetturio felsóhajtott:

□ „Lásd, Baldassare, én is elgondoltam mindazt, amit te nekem most elmondtál és elgondoltam még egyebet is, amit sem te, sem az egész világ nem tud. Én sokkal bűnösebb ember vagyok, mint amennyit ti tudtok rólam. És az a Másik nem akar tőlem tágítani. Ma szerettem volna magam elé idézni őt és átadni neki mindazt, amit ő szerzett. Vagyonomnak nagy részét adnám neki vissza, de legalább nyugodt lennék. Ha ma éjjel el nem jön, holnap én megyek a fekete papokhoz és nekik adom egész vagyonomat. Imádkozzál te is Baldassare, hogy jöjjön el ma a Másik."

□ A gyertyák közömbösen lobogtak, a gobelineken tovább folytak az isteni és földi szerelem játékai, a szökőkút vígan csobogott a meztelen Vénusz vállára és az aranylantos nő mozdulatlan rózsaszínű idomaival feküdt a hideg alabástrom-padkán.

□ Éjfélelőtt néhány perccel Vetturio úr kiküldte a nőt és Baldassarehoz így szólt:

□ „Most ne háborgassatok! Úgy érzem, hogy Ő jön. Amig nem hívlak, addig ne jöjjön be senki."

□ Baldassare visszavonúlt a szobájába és lefeküdt. Sokáig fülelt minden neszre, de végre is elnyomta az álom. Mikor reggel fölébredt, egyenesen az úra szobájába sietett. Vetturio úr a szökőkút padkáján ült holtan. Olyan volt, mintha valakivel épp vitatkozna. A karja úgy volt megmeredve, ahogy néha hevesen gesztikulálni szokott.

SZINI GYULA.

Egy képes levelezőlapra.

Ne várjon tőlem verset, asszonyom; rossz sorsot mért reám a végzet.
Megittasúlni másnak a dalától és elhallgatni mindig az enyémet...

Rexa Dezső.